

Els mitjans de comunicació van fer-se ressò de la investigació del setmanari EL TEMPS sobre Pedro Urraca i l'acte institucional de cessió de l'arxiu del policia a la Generalitat. A dalt, una pàgina sencera a La Vanguardia i una columna a El Punt-Avi. A la dreta, una imatge del Telenotícies de TV3 i les informacions publicades a VilaWeb, Nació Digital i l'Ara.cat. A sota, fotografia de Mascarell, Mas i Urraca a la sala Tàpies del Palau de la Generalitat.

L'11 de juliol del 2011, EL TEMPS número 1.413 arribava als quioscos amb la fotografia de Pedro Urraca Rendueles, el policia que va detenir i interrogar Lluís Companys l'agost del 1940. Darrere aquesta imatge, les reflexions colpidores que Urraca havia plasmat en els seus dietaris personals durant el trasllat des de París a la frontera d'Hendaia: "Totes les il·lusions, tota la fe en els ideals d'aquest home, han caigut per terra. Ara ja només és una pellerina de la vida que vol aparèixer, davant els seus acusadors, com un home recte i sense taca [...], però els esdeveniments del moment són massa forts perquè el món es digni a dirigir la mirada sobre aquest home, que, d'entrada, està disposat al sacrifici anònim [...]" La recerca periodística del setmanari, que havia començat l'octubre del 2010 amb l'única pista d'una esquela del policia, culminava amb aquella fotografia i aquelles paraules. Aquesta coberta amagava quelcom de valuós per als historiadors i la comunitat científica: una quinzena de dietaris personals escrits entre el 1922 i el 1948, incloent-hi l'etapa més fosca de la repressió franquista a París,

EL TEMPS deixa empremta

El treball d'investigació del setmanari sobre la vida de Pedro Urraca ha culminat amb la cessió dels dietaris del policia a la Generalitat per part del seu fill. L'acte institucional i la tasca periodística d'EL TEMPS han tingut un ampli ressò als mitjans de comunicació.

un munt de documentació de l'activitat del policia a Brussel·les, juntament amb documents personals i una quarantena de fotografies, que per primera vegada posaven cara a l'agent i al seu entorn familiar i social.

Gest honorable. Ben aviat, Juan Luis Urraca va adonar-se de la importància d'aquell material. Tenia en propietat un grapat d'experiències personals i professionals del seu pare —un home

fins aleshores totalment fosc, i protegit per la legislació espanyola—, que permetrien de fer encaixar moltes peces del trencaclosques d'un període que havia marcat la història de Catalunya. Arran de la investigació d'EL TEMPS, havia conegut detalls de la vida del matrimoni Urraca-Cornette difícils de pair, però la seva memòria també guardava molts records i informacions que haurien estat inaccessibles per a aquest setmanari sense la seva voluntat i la se-

va col·laboració tan fluïda. Tot plegat va menar fins a un gest honorable de Juan Luis Urraca. Volia cedir tota la documentació que conservava del seu pare a l'Arxiu Nacional de Catalunya (ANC), perquè quedés a disposició dels historiadors i, sobretot –en paraules d'Urraca mateix–, “perquè Companys va néixer i va morir a Catalunya, la seva pàtria, i és a Catalunya on han de ser els arxius del meu pare”. L'ANC va esmerçar tots els esforços possibles perquè la cessió fos possible i perquè, a més, pogués materialitzar-se oficialment el 15 d'octubre, quan s'esqueia el 71è aniversari de l'afusellament de Lluís Companys.

Dissabte dia 15, al Palau de la Generalitat, un acte sobri però emotiu servia per a fer pública la generositat d'un home de 74 anys que tota la vida ha arrossegat la llosa del seu cognom. Potser, per primera vegada, i paradoxalment a Catalunya, ser fill de Pedro Urraca era un honor. El president de la Generalitat, Artur Mas, i el conseller de Cultura, Ferran Mascarell, signaven amb Juan Luis Urraca el protocol de cessió dels documents. El conseller reconeixia que era un acte “simple, però carregat de simbolisme des del punt de vista històric i polític. Aquesta donació suposa recuperar un fragment important de la història col·lectiva”. En aquest mateix sentit, el president Mas assegurava que el fet que el fill de l'home que va detenir Companys doni el seu fons documental a la Generalitat serveix per a explicar “la tragèdia i la ignomínia”, però, a la vegada, que tot es pot restituir, “perquè la donació a l'Arxiu Nacional demostra que el pas del temps, les bones actituds i la generositat pesen més que la violència i la barbàrie”. En els seus par-

laments, tant Mas com Mascarell van voler agrair al setmanari EL TEMPS la tasca periodística realitzada, que ha culminat amb aquesta donació.

Ampli ressò mediàtic. Diversos mitjans de comunicació van fer-se ressò de la investigació d'EL TEMPS i de la cessió de l'arxiu personal de Pedro Urraca. La capçalera va aparèixer esmentada en gairebé totes les informacions sobre la donació a l'ANC, tant a la premsa, com a la ràdio, la televisió i els mitjans digitals. També molts usuaris de Twitter i Facebook van remarcar la

tasca periodística d'EL TEMPS, que permetrà de completar moltes llacunes sobre la vida de Pedro Urraca i la detenció, el trasllat i l'afusellament del president de la Generalitat. Tot plegat es va escaure amb l'estrena de la web d'EL TEMPS, www.eltemps.cat, que va oferir una entrevista exclusiva amb Juan Luis Urraca hores abans de l'acte institucional al Palau de la Generalitat, a més d'una sèrie de fotografies de la jornada de dissabte. A partir d'ara, serà el torn dels historiadors.

Redacció